

6de zondag door jaar A

Mt. 5, 17-37

Een tijd terug bezocht ik een parochiaan die in het ziekenhuis lag. Even later kwam een verpleegster binnen die met een grote glimlach medicijnen kwam brengen. In één moeite legde ze het kussen goed en vroeg: "kan ik nog iets voor u doen?" Toen de verpleegster weg was, had de zieke haar glimlach overgenomen en zei: "Dat is nu eens een échte lieve zuster!"

Wat maakte juist die zuster dan zo extra lief? Niet alleen dat ze zo goed waste, pillen uitdeelde en verzorgde. Het was juist dat stukje extra: de glimlach, het bemoedigende woord, de interesse. Die zuster legde haar hart in haar werk.

En eigenlijk is het dát wat het Evangelie ons vandaag wil leren. Geloven is méér dan uw plicht doen; het gaat verder dan regels en voorschriften volbrengen; het heeft vooral te maken met een stuk van uzelf leggen in uw manier van leven en samenleven, in uw werken en bidden.

In Jezus' dagen was het geloof voor velen een verstard instituut geworden met heel veel wetten en nog meer voorschriften om die wetten uit te voeren. Het was ongetwijfeld ooit heel goed bedoeld, om mensen een houvast te bieden. Maar wanneer regels gevolgd worden omwille van de regel, dan verdwijnt de bezieling en wordt het al vlug een zielige vertoning. Jezus hoopt dat ons geloof méér zal betekenen, dan wat strikt genomen "moet". Hij drukt ons op het hart: geloven is méér dan wetten onderhouden.

Ge zou kunnen zeggen: de wetten die wij kennen op gelovig gebied dat is de bloem op de fruitboom. Jezus wil die bloem laten openbloeien tot een voldragen vrucht. Want wetten zeggen vooral wat ge allemaal níet moogt doen, maar daarmee zijn we er nog niet: daarmee heeft zich uw goedheid nog niet getoond. Het gaat er immers niet alleen om dat ge geen kwaad doet: het gaat er ook om dat ge goed doet. Dát maakt het verschil tussen een zuster die haar plicht doet, en een échte lieve zuster; tussen een goedgelovige en een goede gelovige.

Iemand die dat goed begrepen had, is de Vlaamse dichteres Alice Nahon. In haar avondlijk gewetensonderzoek raadt ze ons aan ons niet te beperken tot de vraag of wij iemand een dodelijk schot of een fatale messteek hebben toegediend. Als christenen moeten we nauwkeuriger en dieper kijken, zoals ze in haar "Avondliedeke" schrijft waar ik mee wil afsluiten:

't Is goed in 't eigen hart te kijken
Nog even vóór het slapen gaan
Of ik van dageraad tot avond
Geen enkel hart heb zeer gedaan;

Of ik geen ogen heb doen schreien,
Geen weemoed op een wezen lei;
Of ik aan liefdeloze mensen
Een wordeke van liefde zei.

En vind ik, in het huis mijns harten,
Dat ik één droefenis genas,
Dat ik mijn armen heb gewonden
Rondom één hoofd, dat eenzaam was;

Dan voel ik, op mijn jonge lippen,
Die goedheid lijk een avondzoen.
't Is goed in 't eigen hart te kijken
En zó z'n ogen toe te doen.

Johan Goris, pastoor